

Csukás István

Mintha átvágnánk Tahitin

Hegy szelíd ölében lakom,
s ahogy kikönyöklök az ablakon
vagy munka közben kinézek,
bár józanságra int az ablak-négyzet,
ringok, mintha nagy hajó
fedélzetén utaznék, és hull a déli-sarki hó,
vagy éppen zöld nyár tombol odakinn,
mintha átvágnánk Tahitin,
s szemben a drótkerítés hajókortát,
s a tetőantenna büszkén tartja a vitorlát;
lustán engedem magam s élvezem, miként
játszik velem a régi kamaszkori kép,
hogy néz s könyököl ki belőlem az a régi fiú,
a rövidnadrágos Cook kapitány, a kacsatollas Winnetou,
ő látja, persze, nem én, Tahitit s a Déli-sarkot,
az ő hajója mindig csodás kalandok felé tartott.

Nem is tudom, miért mondom el,
nem tartozunk egymásnak semmivel,
ő sosem gondolt rám, én pedig
nem törődtem vele évekig,
felőni igyekeztem, dühödten nyújtózkodva, holott,
most már tudom, magától is nő a csont,
de azért csak tornáztam, lelkem csiholtam,
nagyon-nagyon elszánt voltam,
tömtem a fejemet, mint más a zsebét,
nem is jutott mindennap ebéd,
kerestem életem égi mását,
és még sok hasonló szamárság
volt, ami most a fülemben iázik,
s lám csak annyi idő telt, míg ipiapacsban elszámolunk százig.

Előjövök hát, az a régi bokor még reszket,
mint akit a bújócskában felfedeztek,
főlényes képet vágok, bár szorongva érzem,

hogyan onnan talán figyelnek, egy levélre
követ a megtéveszthetetlen tekintet,
s lehámoz rólam felöltöt, öltönyt, inget,
forrón étet-itat vélem mindent, kávémat se hagyja kihűlni,
megégeti számát, miatta kezdem kerülni
a könnyed társaságot, mozdulataim, szavaim már akadoznak,
pedig hogy tudnék örülni minden heccnek, rossznak,
csatáros irhával minden pocsolóiban meghemperedni,
minden disznóólban zsírosan rőfögni, nevetni,
összekacsintani, összehunyorítani a többi görbe
pillantással, hiszen nem végezzük máshol, csakis egy gödörben.

Elhessenthetném, hiszen végül mindent nevetségessé tenné,
senki se kérné számon, ha elpusztítanám, nem lenne
se tárgyalás, se ítélet, nincs arra se kódex, se kőtábla,
hogyan ki milyen rombolást csinál magába,
sőt inkább zavaró, sőt inkább gyanús ez a megkettőzött
távlat, élet, hogyan amit a felnőtt főzött,
kiönti egy kölyök, nem örül az összekutyult ízeknek,
pedig azért most már egész jól fizetnek,
lehetetlenné tesz minden alkut, kudarccá a pályát,
ahogy makacsul összeszorítja a száját,
ez a taknyos, aki azt hiszi, hogy már mindenbe beleszólhat,
s szemtelenül kiüti a kezemből a tollat,
és ha baj van, nem segít és nem féli az istent –
Ó, maradj velem s kövess, becsaphatatlan tekintet!

Szívem dobog, karóráim ketyeg

Szívem dobog, karóráim ketyeg,
így mérjük tiktakkolva az időt,
szívemet az Isten, órámat én húztam fel,
most füleljük, hogy melyik jár le előbb.

Bátran dobolunk az űri csöndbe,
az se baj, ha onnan nem jön vissza szó,
hadonászik körülöttünk meggyfa-, almaág,
felhúzza a világ: megannyi nagy- és kismutató!

Számon méz íze van

Évszakom az ősz, évszakom a szerelem,
 ruhámra varrom kettős címerem,
 csatámra várok, néma rajvonal
 vonul s itthagylátomásaival,
 ökörnýál félcel vadul szétszakadt,
 összefüggéstelen évszakokat,
 szerelem enyhít nagyra tervezett
 futást, ha pihenőkre szétesett;
 piros szem pillog a bokor alól,
 hogy így is jó lesz, hogy már így lesz jól,
 ha sátort ver fölém a nő s szelíd
 szavakkal oldja szívem görcseit,
 álmokkék égboltra visszaevez
 velem s ha madár-gyöngéden neszez;
 hogy így lesz jó, ha halhatatlanul
 az ifjúság páros szobra felmagasul,
 háttal a halálnak, szemben a halállal,
 ha örömből, kínból egyforma részt vállal;
 ha lobogtatja kendőjét, a remény
 zászlóját s fényfoltok sütnek szemén,
 s mosolya villan, nyári zivatar,
 ha lányos bújába lágyan betakar,
 már így lesz jó; számon méz íze van,
 fejemenél csillag muzsikál hangtalan.

Szomjas évszakom

Szívemig húz a szerelem,
 szíved verését hallgatom.
 Télből, csendből győztesen
 feltámad szomjas évszakom,
 fuldokló hite milljó zöld
 torokkal a napfényre tört,

így nyitsz bennem, tán tudatlan,
 félszeg jószágomra ablakot,
 hogy ne legyek, emberi alakban,
 vakon zuhanó halott,
 modell a pusztuláshoz, itt
 belül ne tervezek állatit.

De mint nyers színek közt szemed,
 acsargó vágyak közt szavad
 sosemvolt egyensúlyt teremt,
 veled legyek én boldogabb.
 Űtőered ver: rebbenő fecske,
 míg bőröd nyár-ízét keresve

csókollak (nyárba horgonyt dobunk),
 vár ölelésed tiszta hona –
 Két kézzel pazarló korunk
 véget ne érjen soha!
 Áldlak én érte, míg a vér
 szívemből szívembe visszatér.